

WYROK TRYBUNAŁU
z dnia 13 czerwca 2013 r.
w sprawie E-11/12

Beatrix Susanne Koch, Lothar Hummel i Stefan Müller przeciwko Swiss Life (Liechtenstein) AG

(Dyrektywa 90/619/EWG – Dyrektywa 92/96/EWG – Dyrektywa 2002/83/WE – Dyrektywa 2002/92/WE – Ubezpieczenie na życie – Korzyści związane z ubezpieczeniowym funduszem kapitałowym – Obowiązek udzielenia uczciwej porady – Informacje, których należy udzielić posiadaczowi polisy przed zawarciem umowy – Zasada równoważności – Zasada skuteczności)

(2013/C 277/10)

W sprawie E-11/12 Beatrix Susanne Koch, Lothar Hummel i Stefan Müller przeciwko Swiss Life (Liechtenstein) AG – WNIOSEK do Trybunału skierowany przez sąd książy Księstwa Liechtensteinu (Fürstliche Landgericht des Fürstentums Liechtenstein) na podstawie art. 34 Porozumienia pomiędzy państwami EFTA w sprawie ustanowienia Urzędu Nadzoru i Trybunału Sprawiedliwości o wykładnię dyrektywy Rady 90/619/EWG z dnia 8 listopada 1990 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do ubezpieczeń bezpośrednich (ubezpieczenia na życie) i ustanowienia przepisów ułatwiających skuteczne korzystanie ze swobody świadczenia usług oraz zmieniającej dyrektywę 79/267/EWG, dyrektywy Rady 92/96/EWG z dnia 10 listopada 1992 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do bezpośrednich ubezpieczeń na życie, zmieniającej dyrektywę 79/267/EWG i 90/619/EWG (trzecia dyrektywa dotycząca ubezpieczeń na życie), dyrektywy 2002/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 listopada 2002 r. dotyczącej ubezpieczeń na życie oraz dyrektywy 2002/92/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 grudnia 2002 r. w sprawie pośrednictwa ubezpieczeniowego, Trybunał, w składzie: Carl Baudenbacher, przewodniczący oraz Per Christiansen i Páll Hreinsson (sędzia sprawozdawca), sędziowie, wydał wyrok w dniu 13 czerwca 2013 r. zawierający sentencję następującej treści:

- 1) Dyrektywę Rady 92/96/EWG z dnia 10 listopada 1992 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do bezpośrednich ubezpieczeń na życie, zmieniającą dyrektywę 79/267/EWG oraz 90/619/EWG (trzecia dyrektywa dotycząca ubezpieczeń na życie) oraz dyrektywę 2002/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 listopada 2002 r. dotyczącą ubezpieczeń na życie należy interpretować w ten sposób, że nie wymagają one, by zakład ubezpieczeń udzielał posiadaczowi polisy porady przed zawarciem umowy.
- 2) Artykuł 31 oraz punkty a)11 i a)12 załącznika II A) dyrektywy 92/96/EWG oraz art. 36 i pkt a)11 i a)12 załącznika III A) dyrektywy 2002/83/WE należy rozumieć w ten sposób, że sąd krajowy, w świetle szczególnych okoliczności danej sprawy, określa, czy pisemne informacje przekazane posiadaczowi polisy przed zawarciem umowy dotyczącej ubezpieczenia na życie związanego z ubezpieczeniowym funduszem kapitałowym są kompletne, jasne i dokładne oraz
 - wystarczają, by określić jednostki, z którymi powiązane są korzyści oraz
 - wystarczają, by określić charakter aktywów bazowych,w sposób umożliwiający posiadaczowi polisy wybór umowy najbardziej dopasowanej do jego potrzeb.
- 3) Jeżeli informacje są kompletne i przekazane posiadaczowi polisy zgodnie z warunkami określonymi w art. 31 dyrektywy 92/96/EWG i art. 36 dyrektywy 2002/83/WE oraz zgodnie z innymi przepisami mającymi zastosowanie do przekazywania informacji posiadaczowi polisy, wystarczy, że informacje wskazane odpowiednio w załączniku II i załączniku III są przekazane posiadaczowi polisy przez stronę trzecią, na przykład pośrednika ubezpieczeniowego.
- 4) W okolicznościach rozpatrywanej sprawy Porozumienie EOG oraz dyrektywa 92/96/EWG i dyrektywa 2002/83/WE muszą być interpretowane jako niewyłączające krajowego przepisu przewidującego procedurę wniesienia skargi administracyjnej po poniesieniu szkody związanej z niewypełnieniem przez zakład ubezpieczeń wymogu przekazania informacji określonych w art. 31 ust. 1 dyrektywy 92/96/EWG i art. 36 ust. 1 dyrektywy 2002/83/WE, o ile:
 - po pierwsze, prawo do żądania odszkodowania za szkodę majątkową ze strony zakładu ubezpieczeń za niewypełnienie obowiązku przekazania informacji określonych w załączniku II do dyrektywy 92/96/EWG i załączniku III do dyrektywy 2002/83/WE nie jest mniej korzystnie niż podobne środki krajowe oraz

— po drugie, zastosowanie prawa krajowego nie uniemożliwia w praktyce ani nie czyni nadmiernie trudnym dla posiadacza polisy wykonywania praw przysługujących mu na podstawie dyrektyw.

Do sądów krajowych należy określenie, czy te dwa warunki zostały spełnione.
